

[Undervisningsministeren.]

eller andre skulle påtage sig opgaven. Man har sagt: for selve de pågældende må denne brist være sådan, at vi ikke kan tolerere den, og følgelig har man altså for dette meget betragtelige antal år siden simpelthen gennemført undervisningspligt. Hvordan denne pligt så blev opfyldt, ja, på det punkt har man stillet sig, hvad skal vi sige, længe, idet man ikke har villet blande sig i det, men det skulle være garanteret, at de fik denne undervisning.

Jeg vil gerne overføre disse betragtninger på vort område her, sådan som jeg for mit vedkommende ser på det. Jeg synes, det er uforsvarligt, at der findes områder, hvor ungdommen på stedet ikke har nogen lejlighed til eller mulighed for adgang til et bibliotek. I vore dage synes jeg, at det er uforsvarligt, og derfor havde jeg naturligvis med stor glæde set, om man fra privat side ved biblioteksforeninger eller fra de enkelte sognes side for længe siden i de ti år, der er gået, havde løst opgaven, og jeg kan ikke se, at der er noget urigtigt eller noget afskrækkende i at sige: vi giver endnu ti år, men så må denne opgave af hensyn til befolkningen selv være løst. Derfor ville jeg meget gerne, at vi ved drøftelserne i udvalget, hvor jeg naturligvis er rede til på det nøjeste at gennemgå alle de enkeltheder, som kan blive fremdraget, kunne lægge dette synspunkt til grund som hovedsynspunktet og ikke fortabe os i polemiske betragtninger over, hvilken offentlig institution det er, der skal udøve dette eller hint. Det væsentlige, synes jeg, må være, at selve oplysningsarbejdet ikke forsømmes.

Der blev stillet et spørgsmål til mig af det ærede medlem hr. Kristian Nygaard vedrørende startbibliotekerne. Jeg er ikke i stand til her at besvare dette spørgsmål, men vil meget gerne have spørgsmålet gennem udvalget, så vi fra undervisningsministeriets side kan give de oplysninger, som jeg på stående fod ikke er i stand til at give.

Overfor det ærede medlem fru Petra Petersen vil jeg gerne udtale min tak for de betragtninger, det ærede medlem fremførte. Jeg har forklaret, at når jeg forlængede fristen, var det for at imødekomme de meget store betænkeligheder, der kom til udtryk i sognerådsforeningerne, idet jeg ikke tror, at man kan opnå nogen fordel ved at gennemtvinge loven mod de forskellige kommuner, der skal føre den ud i livet. Jeg har derfor forlænget fristen netop for at gøre forslaget så passabelt som muligt, men jeg kan slutte mig til det ærede medlems be-

tragtning, at der her er udvist tolerance, og når man derfor fra visse sider har talt om tvangsforanstaltninger, synes jeg, at det er en urigtig betegnelse. Man bør heroverfor fremholde, at hele denne store lovgivning påbegyndtes i 1920, at biblioteksvæsenet har haft lang tid til at udvikle sig på den hidtidige lovgivningsmæssige basis, at det endnu får ti år til denne udvikling, men at der må komme et tidspunkt, da vi simpelthen må erkende vor pligt til overalt i landet at gennemføre den samme adgang til dette offentlige gode.

Karl Olsen: Den højtærede minister gjorde nogle bemærkninger til mig, som jeg synes var noget beske og ikke helt redelige i argumentationen. Ministeren erklærede, at når vi fra konservativ side ikke på nuværende tidspunkt kan tiltræde dette lovforslag, var vi nedskæringsfolk. Den højtærede minister kan dog ikke mene, at når man ikke vil acceptere et forslag, som han forelægger, så nedskærer man. Der er jo ikke tale om, at såfremt dette forslag ikke bliver gennemført på dette tidspunkt, finder der en nedskæring sted af den standard, som vort biblioteksvæsen har i øjeblikket. Forslaget er dog udtryk for en yderligere udbygning af det, en udbygning, som jeg gav udtryk for at vi fra vor side ville hilse med tilfredshed, men vi ønskede blot det økonomiske grundlag i orden, inden man skred til denne udbygning. Derfor vil jeg afvise den argumentation fra den højtærede ministers side, at vi skulle være nedskæringstilhængere. Jeg vil frabede mig den argumentation, fordi man ikke lige med det samme kan acceptere et forslag fra en højtæret minister. Og når den højtærede minister harcellerer over vor hidtidige holdning, som han sagde, overfor kulturelle ydelser i det hele taget og stillede den i modsætning til vor tilbageholdenhed ved denne lejlighed, ja, så vil jeg gerne understrege, at vi har altid været parat til at yde så meget som overhovedet muligt fra statens side, når det drejede sig om kulturelle opgaver, og det er vi stadig. I denne forbindelse peger jeg på, at jeg stillede et positivt forslag, da jeg for havde ordet, om at den højtærede minister søgte at udarbejde en oversigt over, hvilke krav der trængte sig på, og søgte at skabe en plan på længere sigt, en plan, som altså kunne gennemføres, når det økonomiske grundlag var skabt for at give større bevillinger. Så synes jeg ikke man har lov til at vende sig imod os og kalde os nedskæringstilhængere overfor kulturelle spørgsmål. Jeg tror heller ikke, at den højt-